

**DAPHNE
BROERS**
d.broers@ed.nl

ONDERTUSSEN

Kees onlangs aan het rubriceren geslagen, precies volgens het systeem van de Club van Suikerzakjesverzamelaars.

■ Kees is zo'n tien uur per week bezig met zijn suikerzakjes. Puur voor de ontspanning.

lagen zakjes.

Kees Lier (61) is een verzamelaar. Een echte. In zijn huis in Nuenen liggen naar schatting ruim honderdduizend suikerzakjes. Een groot deel daarvan bevolkte nog niet zo heel lang geleden deze kamer, verspreid over dozen, enveloppen, mappen en albums.

Van suikerzakjesbergenbeklimmen is inmiddels geen sprake meer. Slechts één wand is gevuld met rijen mappen en albums. Kees kijkt omhoog, richting plafond.

„De rest staat op zolder.”

Kees groeide op in een gezin van zes kinderen in de Eindhovense wijk Tongelre. Zijn vader werkte bij Philips, op een lab-afdeling voor kunststoffen. Zijn moeder was huisvrouw en kreeg later een baan bij de Amro-bank. Kees deed meao en een avondstudie spd 1 en 2, werkte zeven jaar bij Philips en kwam uiteindelijk terecht bij de Rabobank in een functie waarin hij bedrijfs-financieringen moest beoordelen.

Het verzamelen zit bij de familie van Kees in de genen, vertelt hij terwijl hij door een album met wilddieren-suikerzakjes bladert. Er werden sigarenbandjes, postze-

gels en lucifermerken gespaard en Kees en zijn broer stortten zich op de suikerzakjes en de wikkels die om klontjes heen zitten. Al vrij snel had Kees een prachtige verzameling jaren-vijftigexemplaren, die hij samen met zijn broer in een paar dozen bewaarde.

Er klinkt een zucht. „Toen ik terugkwam uit dienst waren mijn ouders verhuisd.

Van de 11000 suikerzakjes was geen spoor meer te bekennen. Alles weg. Snik, snik, snik. Toen moest ik weer opnieuw beginnen.”

Inmiddels is de teller de honderdduizend gepasseerd. Om orde in de chaos te scheppen, is

Kees onlangs aan het rubriceren geslagen, precies

volgens het systeem van de Club van Suikerzakjesverzamelaars.

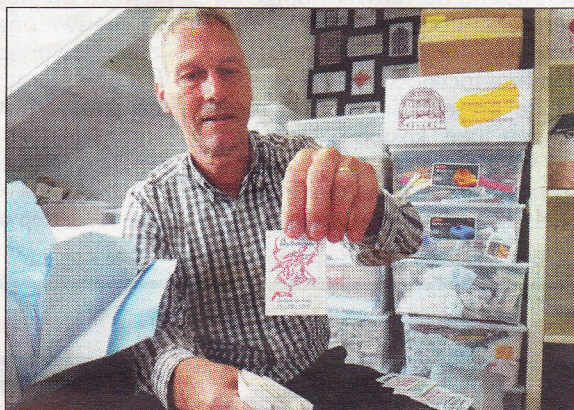
Voor hij lid werd van de Club hanteerde hij zijn eigen indeling, op thema – van bloemen tot kastelen en landen. „Maar op het moment dat ik de vereniging ontdekte heb ik een rigoureuus besluit genomen: de hele verzameling moet opnieuw geordend.”

Op www.suikerzak.nl rubriceren Kees en fanatieke medeverzamelaars op basis van fabrikant. Van het oudste suikerzakje (‘We denken dat die uit 1913 stamt’) tot het zakje dat gister werd meegegrist bij een Van der Valk-restaurant.

Kees heeft er ondertussen zo’n 30.000 opnieuw gesorteerd. Dat betekent: uitzoeken, scannen en vervolgens zo veel mogelijk gegevens invullen. De komende jaren is hij er zoet mee, want hij heeft er nog ruim zeventigduizend te gaan. Over een envelop met duizend stuks doet hij een maand. Gemiddeld stopt hij tien uur per week in zijn hobby. Lachend: „Het is een heel karwei, ja.” Kees blijft er echter rustig onder. „Het is een hobby. Puur voor de ontspanning. Omdat ik er echt lol in heb.”

Of hij er ooit mee zal stoppen? Hij kijkt of hij water ziet branden.

„Nee, nooit. En nieuwe zakjes blijven altijd welkom.” Zelf rijdt hij ook nog altijd standaard om voor nieuwe aanwas. „Als ik met mijn vrouw op onze motors door Duitsland toer, laat ik gerust drie konditoreien links liggen als ik er suikerpotten op tafel zie staan. Zo ver gaat de liefde, ja.”

■ Kees is zo’n tien uur per week bezig met zijn suikerzakjes. Puur voor de ontspanning.

“

Mijn vrouw kon er niet meer tegen. En er was inderdaad sprake van serieus ruimtegebrek